

DÖVAS

församlingsblad



4 / 2019



Dövprästerna i evangelisk-lutherska kyrkan i Finland

Borgå distrikt:

Maria Lindberg
Södra kajen 8 (PB 210)
00130 Helsingfors
Mobiltelfon: 050-3427129
e-postadress: maria.lindberg@evl.fi

St: Michels distrikt:

Seppo Laukkanen
Mikkelin hiippakunnan tuomiokapituli
Kirkkokatu 10 (PL 122)
50101 Mikkeli
Mobiltelefon: 050-3559819
e-postadress: seppo.laukkanen@evl.fi

Helsingfors distrikt:

Janne Rissanen
Tredje linjen 22 B
00530 Helsingfors
Mobiltelefon: 050-3711314
e-postadress: janne.rissanen@evl.fi

Uleåborgs distrikt:

Leila Ikonen (1.11.2019–30.4.2020)
Ojakatu 1
90100 Oulu
Mobiltelefon: 044-7555554
e-postadress: leila.ikonen@evl.fi

Åbo distrikt:

Petri Majatie
Tavastgatan 13
20500 Åbo
Mobiltelefon: 0400-824039.
e-postadress: petri.majatie@evl.fi

Hela landet / Kyrkostyrelsen:

Maria Lindberg
Södra kajen 8 (PB 210)
00130 Helsingfors
Mobiltelefon: 050-3427129
e-postadress: maria.lindberg@evl.fi

Lappo distrikt:

Marja Saukkonen
Kauppakatu 19 C, 3. krs.
40100 Jyväskylä
Mobiltelefon: 0400-241401
e-postadress: marja.saukkonen@evl.fi

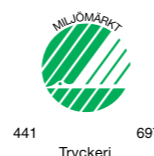
De Dövas mission:

Mirva Kulmala
PL 27
21421 Lundå
Mobiltelefon: 045-3186377
e-post: mirva.kulmala@kuurojenlahetyks.fi

Pärmbild: Hannele Rabb

Dövas församlingsblad /årgång 40
Adress: Södra kajen 8, 00130 Helsingfors
Ansvarig utgivare: Maria Lindberg
Redaktion: Janne Kankkonen, Maria Lindberg,
Hannele Rabb, och Rolf Westerlund
Layout och illustrationer: Hannele Rabb
Utgivare: Kyrkans central för det svenska arbetet/Enheten för kyrkans verksamhet
Dövprästens hemsida: www.evl.fi/kcsa/ads/dovarbetet.hmt
Print: Grano, Jyväskylä
ISSN 0359-0445

Hej, läsare!
Skicka in texter till
nästa nummer före
24.2



Ett bud om fred



I samma trakt låg några herdor ute och vaktade sin hjord om natten. Då stod Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de greps av stor förfäran. Men ängeln sade till dem: "Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket. I dag har en frälsare fötts åt er i Davids stad, han är Messias, Herren. Och detta är tecknet för er: ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba." Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud: "Ära i höjden åt Gud och på jorden fred åt dem han har utvalt." Luk. 2:8-14

För 80 år sedan firade Finlands befolkning jul under brinnande krig. I november 1939 hade Ryssland anfällt Finland. Under många år kunde människorna på hemmafronten bara be och hoppas på att pappa, bröderna eller de äkta männen skulle komma tryggt hem till jul. Eller åtminstone få en stund av fred på fronten.

Lyckligtvis har Finland levt i fred i snart 75 år. Men så är det inte överallt. Runt om i världen lider fram för allt kvinnor och barn av krigets fasor. Nya krig startas. Det senaste nu i oktober då Turkiet anföll Syrien. Vi kan bara fråga VARFÖR? Till vilken nytta krigar man?

För de miljontals euron och dollar man lägger på krig, kunde man gräva många brunnar, odla mat eller bygga bättre skolor!

Vi lever i fred, men var och en av oss vet hur lätt det kan bli gräl. Ett fel ord. En bortvänd blick. En kroppsrörelse vid fel tidpunkt. En dålig dag. Små saker kan leda till gräl. Då vi är trötta har vi lätt att anklaga andra. Vi pekar på varandra – oftast den svagaste – och säger: "Det var ditt fel"! Vi skyddar oss själva. Det är svårt att medge och säga: "Jag gjorde fel." eller: "Förlåt att jag skyllde på dig. Det var mitt fel."

Vi människor kan genom det hur vi möter människor påverka hur våra vänner mår. Fred kan byggas på enkla sätt. Ibland är ett leende tillräckligt. Vi kan hjälpa en vän då han eller hon behöver hjälp. Vi undvika att inte säga de hårda och sårande orden som vi så lätt säger. Vi bör försöka tänka efter före om de är nödvändiga eller inte. Vi säger så ofta: "Nu gjorde du fel!" eller "Nej, det där ser fult ut!" Behöver vi säga de sårande orden verkligen. Vi kan säga det vackrare. Vi kan berömma och uppmuntra varandra. Vi kan säga: "Bra gjort!" och "Vad skicklig du är". Eller: "Nu gick det lite tokigt. Kan jag hjälpa dig?" Då sprider vi en kärleksfull och uppmuntrande känsla till våra vänner.

Vi är inte ensamma om tankar om rätt eller fel, kärlek eller klagomål. Jesus kan hjälpa oss! Gud lät sin son födas till jorden som människa. Han vet hur svårt det är att vara människa. Han kom till jorden för att lära människorna leva kärleksfullt. Han ville visa att Gud älskar oss alla. Att alla är olika, men alla behövs.

Profeten Jesaja kallar Jesus Fredsfursten. Det är han som kommer för att sprida fred där det är krig. Den natt då Jesus föddes sjöng änglarna till herdarna: "Ära i höjden åt Gud och på jorden fred åt dem han har utvalt."

Vem nås av budskapet om fred? Vilka är de utvalda? Det är vi alla kristna. Gud gör inte skillnad på oss människor. Guds kärlek är till för alla. Från den minsta och svagaste till den störste och mäktigaste. Jesus kommer med bud om fred. Jesus uppmuntrar också människor att vara vänliga mot varandra. Det är vår uppgift att sprida Guds kärlek och bygga upp ett hem där alla trivs. Den plats där alla har sin egen plats. En värld där människor hjälper varandra. Där den starka hjälper den svaga. Och mitt i världen står Jesus. Han är hos oss alltid.

God jul och gott nytt år 2020!

Maria

Konfirmation: Samppa

I årets fyra nummer har vi intervjuer om konfirmation. I den sista intervjun berättar Samppa Rinta-Hoiska från Laihela om sina minnen från konfirmationen.

När blev du konfirmerad?

–Jag blev konfirmerad i Tusby kyrka 23.6.1989. Det är 30 år sen. Vi var den största gruppen hittills, 31 ungdomar från hela Finland, från Seinäjoki, Borgå, Tammerfors, Helsingfors, Villmanstrand, Hyvinge, Lahtis, Björneborg, Åbo och Jyväskylä. Jag kommer ihåg allihopa, och har senare i livet träffat alla på olika ställen, på Malmåsen och dövas kultur dagar. En del av dem har flyttat till Sverige.

Vem var präst på konfirmationen?

–Det var fyra präster och fem hjälpledare. Den ledande prästen var från Borgå, Nisse Månsson.

Vad minns du av skriftskolan?

–Jag skolkade från kyrkan, jag var exakt 0 gånger i kyrkan. Jag cyklade alltid iväg någonstans i stället. Men jag var på konfirmationsläger i ca 2 veckor på församlingens lägergård i Järvenpää, även om jag först inte ville fara dit. Min präst Lauri Aaltonen ringde då till

År 1989 var gruppen konfirmander rekordstor.



mina föräldrar och diskuterade sen med mig. Han uppmuntrade mig till fara, så jag for. Jag reste ensam med tåg till Helsingfors. Min fasters man kom och hämtade mig och körde mig till Järvenpää. Det var spännande och nervöst, hjärtat bankade. Vi kom dit alldeles för tidigt och for till en bensinstation för att pusta ut ett tag. Sen var jag den sista som anlände. Jag var rätt så blyg och ensam på den tiden, jag hade inte så mycket kompisar. Under lägret blev jag nog bekant med flera pojkar som jag pratade mycket med.

Vad gjorde ni på lägret?

–Vi spelade fotboll och ping pong, simmade och gick i bastun. På kvällarna stekte vi plättar utomhus, och gick snällt och lade oss tidigt. Jag hörde att andra nog var olydiga och var uppe på nätterna. Och så hade prästen sina lektioner. Vi var ju tonåringar allihopa, så det ingick lite sexualundervisning. Som att om man drabbas av sexuell lust, så ska man gå till WC. Och om hur man blir gravid och att man ska an-



Snart är det dags! Samppa Rinta-Hoiska till höger.

vända kondom. En sak som prästen sa, kommer jag fortfarande ihåg. Det var att man inte ska sukta efter pengar, att man inte ska ha pengar som avgud.

Hur var själva konfirmationen?

–Det var nervöst, man satt rak som en pinne. Allas familjer och släktingar satt där och fotograferade. Kamerorna blixtrade hela tiden. Jag satt och skakade rastlöst på benet, tills Christoffer Edlund, som satt bredvid mig, lade handen på mitt ben för att få mig att sluta. Men allt gick bra. När vi fick nattvarden såg man en massa kamerablixtar fastän man hade ryggen mot. Sen tecknade vi ungdomar en psalm. Min mamma sa efteråt att jag hade tecknat lite slappt. Sen var det fotografering utomhus, och träff med släktingarna på gården. Så tog jag av mig alban och for hem. Vi kom fram till Laihela när det var mörkt. Jag satt i baksätet och tänkte det var mitt rekord i att vara borta hemifrån.

Hade ni fest efteråt?

–Vi hade fest för släktingar, faddrar och vänner. Det var gratulationer och tårta. Jag fick blommor, ett halsband, två väggtallrikar av lera med bibel- och blomdekoration, och en ask med tårtskedar i silver. Efter konfirmationen fokuserade jag på brottning, och gick sista årskursen i skolan för hörselskadade i Seinäjoki. Sen flög jag ur boet och flyttade till Åbo för att studera. Då öppnade sig en ny värld för mig. Där förstod jag att livet har mycket mer att erbjuda. Där fanns andra som tränade brottning och vi hade jättebra gruppanda. Det gick bra för mig och jag vann tävlingar. Den tiden var en guldålder i mitt liv, den bästa tiden hittills. Jag kan längta tillbaka till den tiden.

*Text: Hannele Rabb
Foton: Ur Samppas album*

Dövprästen hälsar



Hej på er!

”Det enda bestående är förändringen”, har någon sagt. Det betyder att det hela tiden uppstår förändringar, om vi vill det eller inte. Vi vill att saker alltid skall vara lika. Det är bekvämt. Då vet vi hur vår dag ser ut. Men livet är inte alltid lika. I livet kommer det överraskningar som vi inte alltid kan vara beredda på. En del förändringar är roliga, andra är tråkiga. Men jag tror att vi kan lära något nytt från dem allihop.

Min arbetsplats Kyrkostyrelsen är i förändring. Kyrkans hus kommer att byggas om. De små arbetsrummen tas bort. Från år 2020 ska vi arbeta tillsammans i stora utrymmen. Vi får lära oss arbeta i nya miljöer och på ett lite annorlunda sätt. På våren kan det vara bullrigt och dammigt i huset. På hösten kan vi njuta av fler färger och stolar av olika slag. Det jag tycker är kul!

Vad betyder det här för dövarbetet? Var inte rädda! Mitt arbete bland er teckenspråkiga förändras inte! Jag kommer att på samma sätt som förr resa omkring. Jag kommer att fira gudstjänster med er. Välsigna era släktingar och vänner till graven ro. Förhoppningsvis kommer jag också att döpa barn. Jag kommer också gärna på besök hem till er och till dövföreningen. Inga ändringar på den fronten inte!

God jul och ett välsignat nytt år 2020!

Maria

Resursgruppen firar jul – men hur?

Hannele Rabb, Petalax

1. Var firar du jul?

–Vi firar jul där hemma, och på julafton blir det besök hos mamma.

2. När börjar du pynta huset inför jul?

–Självständighetsdagen brukar vara en bra dag för sånt. När jag var barn brukade jag och en kompis börja tänka på julen redan i september. Vi tog fram husets förråd med använda och sparade julklappspapper, och satt och tittade på dem och sa vilka vi tyckte var fina. Och när Anttilas julkatalog kom på posten satt vi och dreglade över den och tittade på allt fint pynt och önskade oss det ena och det andra. En gång lyckades jag övertala mamma att beställa små tomteformade ljus, men de var så fina att vi aldrig använde dem. Jag tror faktiskt att jag har kvar dem nånstans.

3. Vilket är ditt favoritjulpynt? Varför?

–Jag tycker om färgade ljusserier och ljusstakar i fönstren. Det ser vackert ut.

4. Berätta om några saker du alltid gör på julen?

–Jag köper en massa hyacinter, äter söttad potatislåda och skriver julklappsrim. Jag kan sitta i timmar och författa kluriga verser. Det är roligt!

5. Din hälsning till läsarna:

–God jul allihopa!

Visst fanns tomteljusen kvar i Hanneles gömmor! Får se om hon tänker använda dem nu eller spara dem i 40 år till!



Janne Kankkonen, Helsingfors

1. Var firar du jul?

–I år ska jag fira jul med min familj hemma hos min mamma i Österbotten. Dit kommer mina syskon och deras barn. Där ska vi fira på julen.

2. När börjar du pynta huset inför jul?

–I mitt hem brukar jag inte pynta så mycket. Vi brukar ha ljus på fönster, liten gran på bordet. Det känns mysigt att tända ljus varje kväll när det blir mörkt ute. Vi dricker julglögg.

3. Vilket är ditt favoritjulpynt? Varför?

–Jag har egentligen inget favoritjulpynt utan tycker att det känns mysigt att tända ljus och dricka julglögg.

4. Berätta om några saker du alltid gör på julen?

–Hm... Jag tycker att det är viktigast att ha gemenskap med varandra, eftersom min syskon bor långt bort från varandra. Men på jul kan vi ha gemenskap. Och så ska det vara god julmat.

5. Din hälsning till läsarna:

–Julen är en bra tid att tänka på budskapet om att världens Frälsare har fötts hos oss här. Han var en liten baby som lades i krubban. Vi kan läsa evangelierna och berätta om honom under julen. God jul och Gott nytt År!

Mysigt med glögg på julen, tycker Janne. Resten av året myser han helst på golfbanan, tror vi andra i redaktionen.



Människosonen

I det kyrkliga ordförrådet finns många svåra ord. Här är ett av dem förklarat.

Jesus kallade sig själv för Människosonen. Det härstammar från det, att Jesus både är gud och människa – samtidigt. Jesus föddes av Jungfru Maria och levde på jorden som en människa. Han hade lärjungar och vänner som han undervisade, skojade och skrattade tillsammans med. Jesus åt och drack tillsammans med olika slags människor. Han blev trött och behövde vara ensam en stund. Ibland lade han sig ner och sov.

Också Jesus hade dåliga dagar. Han kunde bli mycket arg om någon gjorde emot Guds vilja eller skadade andra människor. I Bibeln berättas hur Jesus kom till templet. Han såg att tempelgården hade förvandlats till en marknadsplats. Då blev Jesus så arg att han fällde omkull försäljarens bord!

Redan under Jesus egen tid på jorden undrade människorna varför Jesus kallade sig Människosonen. Betydde det att Jesus var en vanlig människa? Var han bara en bedragare? Nej, det var han inte. Jesus var människa, men han var också Gud. Jesus botade människor. Jesus gjorde under: Han förvandlade vatten till vin och kunde gå på vatten. Jesus kunde också förlåta synder – något bara Gud kan göra.

Det kan vara svårt att förstå att Jesus både är Gud och människa. Men vi behöver inte förstå allting. Det räcker om vi tror eller funderar på hur det kan vara på det sättet. För Jesus förstår dina tankar. Han har ju själv levt i världen.

Text: Maria Lindberg



Døvekirken 125 år

En dag i september öppnade dövpräst Maria ett e-postmeddelande som gjorde henne både överraskad och glad. "Välkommen med att fira Døvekirken 125 årjubileum!" stod det i meddelandet. Nu var det dessutom så att Maria skulle med jobbet till Oslo på Trosopplæringskonferens i samma vecka, så till sin stora glädje kunde Maria tacka ja!

Dövas egen fest

Då Maria måndagen 4.11.2019 steg in i Døvekirken i Oslo, var festen redan i full gång. Språkvetaren Sonja Myhre Holte berättade om teckenspråkets betydelse för identiteten. Gemenskapsledaren Ingrid H. Bodin höll därefter att tal om dövas frigörelse. Hon sade att döva förr inte hade något, i värsta fall inte ens socialbidrag. Men lyckligtvis hade det ändrat helt. Det har skett en frigörelse, en emancipation. I dagens Norge har döva funnit sin plats i den norska samhället. Döva har slutat tiga och lida. Döva tar modigt plats och kämpar för sina rättigheter. Trosopplæringskoordinator Hege R. Lønning, berättade om de förnyade mässformulärens i på teckenspråk i Døvekirken. År 2015, då dövpräst Lisa Lind vigdes till präst togs det nya formuläret för gudstjänsten i bruk. År 2019 har formuläret för dop, confirmation och andra förrättningar blivit färdiga på norskt teckenspråk.

Denna fest var verkligen dövas egen fest. Alla tal tecknades och majoriteten av talarna var själva teckenspråkiga. Jag kunde ana en stolthet och glädje över en levande gemenskap i Døvekirken! Dagen avslutades med en andakt med många medverkande. Det kändes bra.

Hur det började

År 1862 blev flera döva unga konfirmerade. Händelsen väckte en dröm om en egen dövpräst och dövkyrka. Drömmen blev sann 1893 då Conrad Svendsen blev präst för dåvarande Kristiania stift (idag heter det Oslo stift). Följande år, 4.11.1894 vigdes Døvekirken i bruk. Det som är spännande är att det redan på 1890-talet fanns många aktiva döva i kyrkan. År 1907 öppnade Døvekapellet Effata i Stavanger och på 1950-talet i Bergen. Senare har det öppnat flera kyrkor.

Under andra världskriget var Norge ockuperat av



Dagen var fylld av glädje och stolthet.

Tyskland. Också då spelade Døvekirken en viktig roll. Dövprästerna och dövgemenskapen blev viktiga led i det illegala motståndsarbetet.

Första döva kateketerna och prästerna

På 1970-talet fick kvinnorna och döva tjänster i Døvekirken. År 1975 fick Døvekirken sin första döva kateket Odd-Inge Schrøder. Aud Sigurdsén blev år 1976 Døvekirken första egna diakonissa. Samma år vigdes Sissel Hasleholm till dövpräst. På 2010-talet hände det stora viktiga saker. Arne Lundquist, med grav hörselnedsättning, blev år 2010 Døvekirken första själv teckenspråkiga präst. Fem år senare gjordes igen historia då Lisa Lind vigdes till den första döva kvinnliga prästen.

Text och foto: Maria Lindberg

Adventsglädje på teckenspråk i Vanda

På första advent, söndag 1.12, var det en adventsgudstjänst och julmiddag i församlingens utrymmen i Koskikeskus i Vanda. Huset finns på bekvämt gångavstånd från Dickursby järnvägsstation. Över 70 personer kom på festen.

Skådespel om Jesu liv

Festligheterna började med en gudstjänst på finskt och finlandssvenskt teckenspråk. Gudstjänsten var ingen klassisk adventsgudstjänst utan tog i beaktande både advents- och jultiden. Dövprästen Maria Lindberg var liturg. Det betyder att hon tecknade prästens delar i gudstjänsten. Dövprästen Janne Rissanen hade tillsammans med medlemmarna i dövas församlingråd i Vanda övat ett skådespel i två delar. I stället för att teckna en evangelietext, berättade de olika karaktärerna om Jesu liv. Bland annat Jungfru Maria, Josef och Jesus själv hade repliker. I del ett av pjäsen föddes Jesus i Betlehem, men måste fly med sina föräldrar till Egypten. I del två var Jesus vuxen och skulle gå ut i världen för att berätta om Gud och göra under.

Efter skådespelet tecknade Janne en predikan. Medlemmarna i Dövas församlingråd i Vanda tecknade förbönen och hela församlingen deltog i psalmsången.

Stämmingsfullt

Efter gudstjänsten gick alla i samlad trupp till matsalen i nedre våningen, där det serverades en julmiddag. Då alla var mätta och belåtna tågade församlingen upp igen till festsalen. Programmet fortsatte med Janne Rissanen, Maria Lindberg och Seija Einola.



Jultårter och pepparkaksryddade tårter dukades upp till kaffet.

stämmingsfull teckensång av tolkstuderande Seija Pynnönen. Hon tecknade "Stilla natt", "Sparven" och som avslutning på festen "Giv mig ej guld, ej glans, ej prakt" på finskt teckenspråk. Diakon Seija Einola och Dövas församlingråd hade en rolig lek, där man fick gissa vad ett paket innehöll. Jag tror att många märkte att den första gissningen gick fel. Så hände det åtminstone för undertecknad.

Vad är en dövas julfest utan lotteri? Som det brukar så var det några personer som hade tur och vann många gåvor. Men jag tror alla ändå gick hem med adventsglädje i sinnet.

Text: Maria Lindberg

Foto: Rolf Westerlund

Medlemmarna i dövas församlingråd i Vanda visade ett skådespel.



Svenska teckenspråksdagen i Jakobstad

– Vi måste agera snabbt för att skydda det finlandssvenska teckenspråket och trygga dess livskraft. Vi måste se till att det finlandssvenska teckenspråket överförs till nästa generation och att också barnen och ungdomarna har möjlighet att använda och upprätthålla sitt språk. Det finlandssvenska teckenspråket kräver särskilt stöd och bevakning, eftersom antalet användare är mycket litet. Enligt UNESCO:s kriterier är språket allvarligt hotat.

Det här sade justitieminister Anna-Maja Henriks-son bl.a. i sitt festtal då hon belyste betydelsen av de språkliga rättigheterna på Finlandssvenska teckenspråkiga fest den 9 november i Jakobstad. Att ministern var Teckenspråksdagens festtalare, gav extra glans åt festen som firades i Rosenlunds prästgård i Jakobstad. Det är för övrigt på samma plats där Anna Heikel år 1863 började undervisa döva barn och vuxna i Dövstumskolan i Jakobstad.

Mycket återstår att göra

– Jag är stolt över vårt regeringsprogram, som med tanke på de teckenspråkigas rättigheter är unikt. Vi kommer att utarbeta ett språkpolitiskt program, där bland andra de båda teckenspråken, det finska och det finlandssvenska, ska finnas med. Under nästa år kommer det även göras en språkbarometer för teckenspråkiga för att kartlägga deras egen uppfattning om situationen med sina språkliga rättigheter, sade Henriksson.

Henriksson utlovade också att regeringen, i en-

Anna-Maja Henriks-son i vit kavaj.



lighet med regeringsprogrammet, kommer att inleda en försoningsprocess gällande kränkningar av dövas rättigheter genom historien i Finland. Stora framsteg har gjorts när det gäller teckenspråkigas rättigheter, men fortfarande finns det mycket arbete kvar att göra, konstaterade Henriksson.

Pris till Kankkonen och BUU-klubben

Under teckenspråksdagens fest utdelades som brukligt också två priser. Utmärkelsen ”Årets medlem” gick nu till Janne Kankkonen. Han är ordboksredaktör och språkrådgivare för det finlandssvenska teckenspråket på Dövas Förbund.

Årets svenska service-pris gick till Svenska YLE:s barnprogram för deras arbete med teckenspråk och stödtecken i BUU-klubben och särskilt i serien ”Hitta på med Bärtil”. Serien har tolkats till finlandssvenskt teckenspråk, men eftersom skillnaderna mellan finlandssvenskt och finskt teckenspråk är små, har serien också kunnat ses av finskspråkiga barn.

Serien har producerats i samarbete med Finlands Dövas förbund och samtliga avsnitt finns publicerade på Yle Arenan. Även i BUU-klubbstudion har programledarna använt sig av stödtecken som de måste studera inför bandningarna. Först skickades manusen till Annika Aalto på Finlands dövas förbund, som i sin tur skickade videor med de stödtecken som behövdes tillbaka till programledarna. I studion fick programledarna Malin och Jontti hjälp av teckenspråkstolken Jenny Derghokasian.

Glada pristagarna Janne Kankkonen och Malin Olkkola.



– Klart det är svårt att nästan lära sig ett nytt språk på så kort tid, men vi fick verkligen just den hjälp som vi behövde av både Annika, Jenny och Finlands Dövas förbund. Och efter ett tag så blev vi båda ganska vana, tror jag, säger Malin Olkkola som var på plats i Jakobstad för att ta emot priset på sin och redaktionens vägnar.

Besök hos paret Bjong

Teckenspråksdagens fest i Jakobstad förgylldes också av Hannele Rabb som tecknade en låt (Dio:s Dream on) till musik ur högtalaren. Sedan lärde hon låten/tecknen till publiken och så tecknade alla den tillsammans. Och alla blev nog svettiga, det är en låt med stora, kraftiga rörelser. Kaffe och kaka avslutade festen innan det igen var dags för Modersmålets sång – på finlandssvenskt teckenspråk. Och därefter var det bara att hasta iväg till Bennäs för att inte missa tåget.

Rolf hade resällskap av Monica från Karis och i Böle blev det en kamp mot klockan när de skulle byta tåg västerut. Rulltrapporna upp till det nya köpcentret Tripla stod stilla och alla passagerare som vällde ur tåget tvingades gå upp för de långa rulltrapporna – och likaså nedför följande trappa till Åbo-tågets perrong – och till hissarna var det lång kö. Så efter en ganska svettig avslutning på den österbottniska resan var Rolf glad och nöjd över att i sena kvällen igen vara hemma i det totala novembermörkret på Gullö.

Han är också mycket glad över att han och några andra deltagare på fredagen hann besöka Mariahemmet i Jakobstad och där träffa Alf och Astrid Bjong. De två har under åren varit mycket aktiva i föreningen Jakobstads Nejdens Döva och i det finlandssvenska dövarbetet överlag.

Text: Rolf Westerlund & Iwe Ekström

Foto: Rolf Westerlund

På Mariahemmet.



Fråga dövprästen

Vad kan man göra med gamla minnesadresser?

Tack till dig läsare som ställde denna intressanta fråga! Jag kan inte svara på den själv. Därför vände jag mig till en begravningsbyrå. Så här svarade Denise Lönnblad-Leskinen på begravningsbyrån Armas Borg:

Adresserna och kondoleansblommorna får egentligen bara den betydelse som de anhöriga ger dem. De har alltså snarare ett känslvärde. Var och en kan själva avgöra om de sparas eller inte.

Biträdet på Armas Borg gav också ett praktiskt tips. Det går att använda adressernas pärmbilder till kort eller dylikt. ”Det är absolut inte fel att återanvända materialet utan textinnehållet.”, sade Denise.

Det viktigaste är ändå att bevara minnet av den döda på ett värdigt sätt.



HAR DU NÅGOT du undrar över? Något i tron, vardagen eller gudstjänsten. Fråga gärna! Dövprästen svarar. Vi sätter inte ditt namn i tidningen.

Familjenytt

Döpt

Emily Kristina Haapala
f. 21.8.2019, döpt 12.10.2019 i Vanda
Föräldrar: Atte Haapala och Oona Hakola

Vigda

Matti Heinonen och Minna Mäki
24.8.2019 i Helsingfors

Avlidna

Vilho Veli Hopia
f. 08.06.1950, Lavia
d. 18.02.2019, Björneborg

Arto Kari
f. 12.10.1969, Saloinen
d. 8.10.2019, Vanda

Tero Markus Tiainen
f. 27.11.1965, Björneborg
d. 11.06.2019, Åbo

Onni Päiviö Knuutinen
f. 15.6.1924, Pyhäntä
d. 30.9.2019, Uleåborg



Kyrklig information

Händelsekalender

- 14.12 i Alskathemmet i KORSHOLM.
Andakt/gudstjänst vid Vasa dövas julfest (mer information från församlingen).
- 16.12 kl. 17 i finska församlingscentret, BORGÅ.
Teckenspråkig julgudstjänst och julgröt.
- 21.12 kl 13 i Ekenäs kyrka, EKENÄS.
Teckenspråkig julgudstjänst i samarbete med Meri Yliportimo.

Kom med i dövas resursgrupp!

I år har vi varit bara fyra personer i resursgruppen. Det är för lite. Vi behöver 2-3 personer till. Har du lite tid över och kan tänka dig att hjälpa till att göra tidningen, vara till stöd för dövprästen och komma med förslag på vilken verksamhet som kunde ordnas? Vi har fyra möten per år. Mötena är i Helsingfors. Man får resorna betalda, och dagtraktamente om man kommer längre ifrån. Man kan också delta i möten via skype. Om du är intresserad, ta kontakt med Maria Lindberg!

Fridfull jul!



önskar redaktionen

Information om gudstjänster
och annat program finns också
på text-tv s. 797/7-10
(och 558 på finska).

Recept: Vintrig rödbetsoppa

När jag tittar i kylskåpet och sen en massa nästan tomma ketchup- och chilisåsflaskor, lite halvgammalt rödvin, och se där, några lite för mjuka tomater på köksbänken – ja då är det dags att koka rödbetsoppa!

Jag brukar inte väga och mäta, utan blandar ihop lite hur som helst, men den här soppan brukar bli jättegod! Gillas också av såna som inte tycker om rödbetor. Till soppan behövs ungefär detta:

En kastrull som rymmer 5 liter

Grönsaker

4-5 kokta rödbetor (jag kokar dem dagen innan)

3-4 stora morötter

2 stora lökar

Några tomater

Färsk chili, om man har (1-3 beroende på styrka)

Kött

malet kött (400g)

bacon (1 paket)

chorizo-korvar (4 st)

Vätska

Vatten + buljong (tärning eller fond)

Rödvin (1-2 dl)

Tomatkross med chili (400 g)

Rester ur ketchup- och chilisåsflaskor som man sköljer ur med vatten. Ok, man kan väl öppna nya flaskor också... (ca 1/2 dl ketchup i så fall)

Kryddor

Lagerblad (3 st)

Timjan (1-2 tsk)

Salvia (1-2 tsk)

Rökt paprikapulver (1-2 tsk)

Herbamare örtsalt/salt

Svartpeppar

Worcestershire-sås (1 msk)

Extra (torkad) chili (om man gillar kryddstarkt)

Färsk persilja

Så här kan man göra:

Hacka lökarna. Riv morötterna grovt. Riv de kokta

rödbeterna grovt. Skär tomaterna i bitar. Skär chilin i små bitar. Skiva korven.

Fräs i olja i kastrullen: lök, färsk chili och morot. Krydda med lagerblad, timjan, salvia och svartpeppar. Häll på rödvin, vatten + buljong, worcestershiresås, ketchup- och chilisåsresterna, tomatkross. Sätt i tomatbitarna. Sätt i de rivna rödbeterna. Häll på mera vatten om det behövs. Låt det koka.

Stek malet kött, klipp i bacon och sätt med de skivade korvarna i stekpannan. Krydda med rökt paprikapulver, örtsalt och peppar. Stek tills köttet är klart. Häll allt i stora kastrullen.

Koka minst en timme, gärna två. Soppan brukar bli godare ju längre man kokar den.

Kolla smaken. Behövs det mera salt, peppar eller chili? Klipp persilja över soppan.

PS. Rödbetor blir godare av både socker och chili. Om du inte har ketchup (som ju innehåller rätt så mycket socker), sätt lite socker i soppan.

Soppa: Hannele Rabb



Adressförändring / Ny prenumerant

Fyll i och skicka in blanketten om du flyttar eller om du vill få Dövas församlingsblad.

Namn:

Tidigare adress:

Ny adress:

Skicka blanketten till:

KCSA / Maria Lindberg

PB 210

00130 Helsingfors

eller meddela dina uppgifter till: maria.lindberg@evl.fi

Dövas församlingsblad
fyller 40 år nästa år.

Det kommer vi att fira
med två jubileumsfester,
en i södra Finland och
en i Österbotten!

TA KONTAKT MED DÖVPRÄSTEN

SMS

050-3427129

WhatsApp

facebook

Maria Lindberg

E-post

maria.lindberg@evl.fi

skype

maria.lindberg@evl.fi



Post

KSCA / Maria Lindberg
PB 210
00130 Helsingfors

Besök

Södra kajen 8
Helsingfors